

Præcised som nu. Men Udgangspunktet for mine Betragtninger var det, jeg havde angivet. Jeg troede ikke, at der skulde en saa stor Forhøjelse af Taksterne til for at naa de $3\frac{1}{2}$ pCt. Forhøjelse, thi jeg gik ud fra, at den naturlige Indtægt af Statsbanerne vilde stige, idet jeg — det beder jeg ærede Medlemmer bestandig erindre — den Gang ligesom mange andre antog, at vi vilde være komne hurtigere op af den Bølgedal, vi vare nede i, at vore økonomiske Forhold vilde rette sig hurtigere, end det skete, saa at man uden en saa stor Forhøjelse af Taksterne som med 9 Mill. Kr. kunde have naaet det af mig nævnte Resultat.

Det ærede Medlem lod til at betvivle, at jeg virkelig havde en betydelig Forhøjelse af Stempelskatten i Tankerne. Det har jeg ganske sikkert haft, og det har jeg haft allerede, før jeg talte den Gang. Det har altid staaet for mig, naar jeg overvejede Midlerne til at komme ud af den finansielle Misère, at et af Midlerne maatte være en betydelig Forøgelse af Stempelskatten. Det ærede Medlem indrømmede jo ogsaa, at jeg, da jeg blev Finansminister, havde foreslaaet en væsentlig større Indtægt af Stempelskatten end af Kommissionen foreslaaet. Det har altid forekommet mig, at her skulde vi tage en forholdsvis betydelig Indtægt, og naar jeg blev spurgt — og det er jeg bleven flere Gange — paa Vælgermøder, hvad jeg mente med de store nye Byrder, som jeg havde talt om den 17. Marts, har jeg altid besvaret det Spørgsmaal med en Henvisning foruden til Jernbanetaksterne ogsaa til Stempeltaksterne.

Jeg skal slutte med nogle Bemærkninger angaaende de forskellige Partiernes Stilling til Finanslovsforslaget og særlig til Skatteforslagene.

Maa jeg først henvende mig til det socialdemokratiske Parti. Det socialdemokratiske Parti — og det samme gælder jo det radikale Venstre — har stillet sig overordentlig ugunstigt til det hele. Det kan man ikke undre sig over. Vi kende den Maade, hvorpaa disse ærede Partier se paa Regeringen og dens Bestræbelser og hele Politik. De se den i det sortest mulige Lys og lidt til. Men der er fremkommet Udtalelser, som forekomme mig lidt ufor-sigtige fra de ærede Medlemmers Side. Naar f. Eks. det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) sagde, at det Finanslovsforslag, der her er forelagt, var det krasseste Højreforslag, der er blevet fremlagt i den danske Rigsdag, og naar man fra social-

demokratisk Side taler om de udbytteriske Skatter og om, at Skatterne have en udpræget Højrekarakter, og at Venstre i hvert Fald i sit Hjerte nærer Fjendskab til den sociale Lovgivning o. s. v., synes jeg, at de Herrer for deres egen Skyld skulde stemme Tonen en Smule ned. Man kan ikke lade være at tænke paa den gamle Fabel om Hyrdrengen og Ulven. Hvilke Udtryk ville de Herrer bruge, hvis der en Gang virkelig kommer til at foreligge, hvad de kalde for et krast Højreforslag, her i Tinget?

Her er forelagt et Finanslovsforslag, som har en udpræget social Karakter, et Finanslovsforslag, der paa det sociale Omraade er præget af meget vidtgaaende Venstreanskuelser, det tør jeg sige, lige saa vist som hele vor Lovgivning paa dette Omraade er overordentlig fremskreden. Og her er forelagt Forslaget om Enkers og Enkemænds Børn og Skattelovforslag, som ikke lægge noget som helst paa Nødvendighedsartikler, som tage det, det er nødvendigt at tage paa Forbrugsartikler, paa Luksusartikler, og som endelig lægge en saa høj Forøgelse, som det fiskalt og skatteteknikk efter min Mening er muligt at lægge, paa Indtægt og Formue. Og alt det kalde de Herrer for de krasseste Højreforslag. Det kalde de udbytterisk, det kalde de fjendtligt mod sociale Ideer og social Reformpolitik. Men jeg vil spørge de Herrer: Naar de bruge saa voldsomme Udtryk om dette, hvilke Udtryk ville de saa bruge, hvis der en Gang skulde komme til at foreligge noget, som i nogen Maade virkelig havde den Karakter, der her er Tale om? Hvad vilde de sige, hvis der kom Forslag, der væsentlig beskar Udgifterne til sociale Øjemed, Forslag, der overvejende lagde de fornødne Skattepaalæg paa de egentlige Livsfornødenheder og Nødvendighedsartikler? Saa havde de Herrer opbrugt deres Ordforraad. De kunde ikke finde noget, der var voldsommere og bitrere end de Ord, de her have brugt om noget, som dog har en hel anden Karakter. Sligt er meget farligt. Man skal moderere sig for at have de stærke Ord i Baghaanden, naar der en Gang bliver Brug for dem, ellers benyttes de uden Virkning.

Det er ogsaa urigtigt, naar det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (Bang) siger, at de Ord, jeg brugte om den tyske Finansreform af 1909, kunne nu vendes mod mig. Jeg vil spørge det ærede Medlem, som jeg tror er en Mand, der bestræber sig for at se korrekt og sanddru